

quæ imponit onus receptis ad beneficium conferendi aliquid, quod non tendit in utilitatem canonicorum, seu collatorem beneficii; sed solummodo in utilitatem Ecclesiæ, ut puta, ad conservandam ejus fabricam, sacristiam: aut quod convertendum est in augmentum cultus divini, aliosque pios usus, puta, ad conservationem seminarii, vel pauperum eleemosynas, etc. Prout tum ex relatis verbis concilii, argumento a sensu contrario, desumitur: tum a sacra congregatione concilii decisum refert Garcias, cit. part. VIII. *de Benefic.* cap. I. n. 90. et Barbosa, cap. xv. *de Canonicis*, n. 29. et 30. Ita tamen, ut ista non exigantur pro ipsomet ingressu, seu admissione ad beneficium (hoc enim foret simoniacum) sed ad alium finem pium recipiantur. Barbosa, cit. n. 29; Abbas, c. *Jacobus*. n. 3. *de Simonia*; Flamin. Parisius, *de Confident. benefical.* quæst. 38. n. 28. et alii.

15. *Nec valet consuetudo exigendi aliquid a canonicis, noviter receptis pro restauratione mensæ capitularis.* — Secus foret dicendum de consuetudine illa, vi cujus canonici a noviter receptis reservarent, seu exigerent aliquid pro restauratione honorum mensæ capitularis: cederet enim in utilitatem singulorum canonicorum, ac proinde non laudabilis, neque valeret. Garcias, cit. n. 90. allegans declarationem sacre congregationis. Barbosa, d. n. 29. (ADNOTATIO XV.)

16. *Annataris usus est perantiquus.* — Quæritur V. Quod dicendum de annatis, eorumque constitutione, et solutione? Resp. I. Annatarum usus est perantiquus, cum illum jam a tempore concilii Viennensis, 1311. celebrati, receptum fuisse, scribat Flamin. Parisius, *de Confident. benefical.* quæst. 9. n. 61. et Laurent. Nicolarts in concordatis Germaniæ tit. II. dub. un. § 1. citans alios.

17. *Annatarum nomine, quid intelligatur? Eas potest Papa exigere.* — Porro Annatarum nomine intelliguntur fructus primi anni, ex beneficiis Sedi apostolicæ reservatis, et ab eadem impetratis, Camera ipsius persolvendi. Etsi enim inferiores collatores nihil sibi possint retinere ex redditibus beneficiabilibus, sed teneantur clericis idoneis ecclesiastica beneficia sine diminutione conferre, ut dictum: secus tamen est in summo Pontifice, utpote cui soli competere dignoscitur plenaria dispositio circa beneficia ecclesiastica. *Licet.* 2. *de Præbend.* in 6. et alibi; sicque potest Annatas exigere.

18. *Et cur ipsi sint præstandæ?* — Cæterum Romano Pontifici, ex pervetusta ordinatione suorum prædecessorum, debetur, atque præstari solet annatarum solutio, tum ob subventionem necessitatum sanctæ Romanæ Ecclesiæ, atque ad sustentationem cardinalium indigentium, et officialium Curie: tum præsertim in recognitionem supremæ suæ potestatis, atque ut inferiores prælati contineantur in obedientia sanctæ Sedis apostolicæ. Nicolarts cit. § 1; Henric. Wagner, tit. *de Præbend.* in *Exegesi concordatorum Germaniæ.* Engel, eod. in num. 53. et seqq. et alii.

19. *In Germania quales debeantur annatæ?* — Resp. II. Loquendo de Germania, patet ex concordatis Germaniæ, supra tit. V. *de Præbendis.* § 18. n. 535. relatis, quod annatarum nomine de Ecclesiis cathedralibus, et monasteriis exemptis virorum duntaxat; solvendæ sint de fructibus primi anni summæ pecuniarum in libris Camera apostolicæ taxatæ, quæ « Communia servitia » nuncupantur: ita tamen, ut si quæ excessive taxatæ sint, relaxentur secundum qualitatem rerum, temporum et regionum. De cæteris vero dignitatibus, et beneficiis, auctoritate Sedis apostolicæ collatis, solvantur mediæ annatæ, seu medii fructus unius anni, juxta tamen solitam. Sed de beneficiis, quæ valorem viginti quatuor florenorum auri de Camera non excedunt, nihil solvitur: prout expresse, ac nonnullis additis, habetur in præallegatis concordatis Germaniæ. § 5.

20. *In Germania ex stylo curiæ impetrantur omnes canonicatus, et dignitates inferiores. sub expressione taxæ cameralis viginti quatuor florenorum auri.* — Solum adde pro intelligentia hujus postremæ partis concordatorum Germaniæ, necnon regulæ 55. Cancellariæ, « De exprimendo valore beneficiorum in impetrationibus, » quod hodie ex generali consuetudine, et stylo Curie Romanæ obtentum sit ut omnes canonicatus, et præbendæ, et dignitates inferiores, Germaniæ, Hispaniæ, et Belgii, sub expressione illius taxæ cameralis viginti quatuor florenorum auri, sive ducatorum impetrentur: ideoque nullæ solvantur annatæ, juxta citata concordata Germaniæ: simulque satisfiat præfata regulæ 55. Cancellariæ, exprimendo impetratione talium beneficiorum, quod non excedat valorem viginti quatuor florenorum auri. Georg. Branden, ad concordata Germaniæ, post quæst. 12. Notab. 2. Nicolarts, cit. tit. II.

§ 2. *allegans alios doctores, et multiplicem decisionem Rotæ.*

§ II.

DE DIVISIONE, DISMEMBRATIONE, ET SUPPRESSIONE BENEFICIORUM.

21. *Divisio beneficiorum, quid?* — Quæritur I. Quid sit, et qualiter illicita existat divisio beneficiorum? Resp. I. Divisio beneficiorum fieri intelligitur, quando ex uno beneficio duo constituuntur: ut c. *Ad audientiam* 3. *de Eccles. ædificand.* Ubi propter nimiam distantiam locorum, ex una ecclesia parochiali eriguntur duæ.

22. *Est regulariter prohibita, nec potest fieri.* — Resp. II. Regulariter loquendo, divisio beneficiorum fieri non potest, sed est jure prohibita. Textus est in c. *Majoribus* 8. *de Præbend.* desumpto ex concilio Turonensi, ubi dicitur: Divisionem præbendarum, aut dignitatum permutationem fieri prohibemus. Intellige, regulariter loquendo, ac cessante justa causa, et sine superiorum auctoritate: alias secus; ut notat Glossa, ibid. §. *Divisionem.* et Abbas, n. 2. cum aliis, atque illico amplius dicitur. Unde.

23. *Nisi subsit rationabilis, justaque causa. Puta, quia parochia est nimis ampla.* — Resp. III. Nihilominus ex rationabili, justaque causa, recte potest una præbenda, vel parochia, per episcopum una cum consensu capituli dividi in duas. Ita Glossa, et Abbas, loc. cit. et communis aliorum. Idque patet ex c. *Vacante* 26. *de Præbend.* ubi divisio vacantis præbendæ canonicalis, ex rationabili causa, et de assensu capituli per episcopum facta, comprobatur, dummodo ejus facultates sufficientiant pro duobus canonicis. Concordat cit. c. *Ad audientiam* 3. *Eccles. ædificand.* ubi in parochia, quæ tam ampla est, ut populus non possit, maxime tempore hyberno, ad eam commode convenire, cæteroquin autem redditibus abundat, jubetur nova ecclesia erigi, et sacerdoti ibidem constituto, certa portio de antiqua Ecclesia assignari. Et hæc conclusio confirmatur ex concilio Tridentino. Sess. 21. cap. iv. *de Reform.* ubi in tali casu conceduntur novæ ecclesiæ, etiam invitis rectoribus, erigi: ita tamen, ut illis sacerdotibus, qui Ecclesiis noviter erectis præficiendi sunt, competens assignetur portio arbitrio episcopi ex fructibus ad Ecclesiam matricem quomodocunque pertinentibus: et,

si necesse fuerit, compelli possit populus, ea subministrare, quæ sufficientiant ad vitam dictorum sacerdotum sustentandam, prout subjungit idem concilium. Cæterum, quæ aliæ conditiones in electione novæ parochiæ requirantur, suo loco, nempe tit. XLVIII. *De Ecclesiis ædificandis*, dicitur.

24. *Dismembratio beneficii, quid?* — Quæritur II. Quid sit dismembratio beneficii, et an, et quomodo illicita? Resp. I. Dismembratio beneficii est, quando aliqua pars reddituum a beneficio separatur, et alteri applicatur, remanente beneficio penes suum ordinarium rectorem. Et hinc dismembratio titulum non extinguit, sed titulo beneficii illæso remanente, aliqui duntaxat fructus ab eo separantur, et alteri beneficio applicantur. Garcias, part. XII *de Beneficiis*, cap. III, n. 1 et 2, Castro Palao, part. II. tract. XIII. *de Benefic.* disp. 6, § 10, n. 2. et alii.

25. *Est de jure prohibita. Non debet unum altare discooperiri, ut aliud cooperiatur.* — Resp. II. Dismembratio beneficii, seu diminutio fructuum ejus, est de jure prohibita. Ita communis; et patet tum ex rubric. et cap. un. h. t. tum ex c. *Majoribus* 8. et c. *Tuæ fraternitatis* 20 et c. *Vacante* 26. et c. *Cum causam* 36. *de Præbend.* Quibus in locis expresse dicitur, quod pro unius præbendæ integratione altera scindi, seu dividi non debeat; alias vero (subjungitur in cit. c. *Vacante*) dividens integrare teneatur. Et merito: quia, ut notanter. Abbas, in cit. c. *Cum causam*, n. 2. *de Præbend.* loquitur, non debet unum altare discooperi, ut aliud cooperiatur.

26. *Dismembratio beneficiorum potest ex justa causa fieri.* — Resp. III. Etsi dismembratio beneficiorum regulariter sit prohibita, ut dictum: nihilominus ex justa et rationabili causa potest episcopus, servatis servandis, dismembrare beneficia ecclesiastica. Ita Garcias, et Castro Palao, ubi supra, Barbosa, part. III. *de Offic. et potest. episc.* allegat. 67. n. 16. et 17. citans Rotam decis. 1. *de Rebus Eccles. non alienand.* in novis. et aliam Rotam in Aquilana, nullitatis erectionis. 24. maii 1610, coram D. Pirovano, et alios. Idque desumitur et cit. c. *Ad audientiam* 3. *de Eccles. ædificand.* juncto cap. nn. § fin. h. t. ibi: « Pro causa justa, et necessaria, » etc.

27. *Ad eam tamen requiruntur eadem causæ, et solemnitates, quæ ad unionem beneficiorum.* — Resp. IV. Ubi dismembratio beneficiorum licite ac valide fiat, requiruntur eadem causæ, ac solemnitates, quæ requiruntur in

unione beneficiorum, atque alienatione rerum ecclesiasticarum. Ita Rota, et doctores proxime allegati, cum aliis. Siquidem dismembratio, est vera alienatio honorum unius beneficii, quæ uniuntur alteri. Et hinc.

28. *Et declarantur hæc causæ.* — Ad dismembrationem beneficiorum cum primis requiritur causa justa, et rationabilis: qualis foret necessitas, vel utilitas ecclesiarum, sive augmentum servitii spiritualis; puta, quia una Ecclesia ob tenuitatem reddituum patitur defectum ministrorum, adeo ut parochianis non possit commode satisfieri in administratione sacramentorum; alia vero Ecclesia redditibus abundat: tunc enim poterit fieri dismembratio fructuum hujus Ecclesiæ, applicandorum alteri Ecclesiæ, justa c. *Ad audientiam* 3. *de Eccles. ædificand.* Addit Barbosa, cit. allegat. 67. n. 20. post Lotterium *de Re benefic.* lib. I. quæst. 28. n. 23. quod aliquando sola pinguedo reddituum unius, et exilitas fructuum alterius Ecclesiæ, reputetur justa causa pro dismembratione.

29. *Ad ipsam requiritur consensus capituli cathedralis; et quando secus?* — Deinde requiritur ad dismembrationem beneficii consensus capituli cathedralis: talis enim etiam requiritur ad unionem ecclesiarum, atque alienationem rerum ecclesiarum, cap. 1. *de Rebus Eccles. non alienand.* in 6. Hoc tamen intellige cum Garcia, d. part. XII. cap. III. n. 41. et 42. de dismembratione beneficiorum quoad Ecclesias inferiores, quando episcopus est auctor ipsius dismembrationis: nam quando non episcopus, sed rector inferioris Ecclesiæ non habentis collegium, est auctor dismembrationis (seu alienationis alterius rei) illius Ecclesiæ, tunc sufficit, quod rector alienet cum auctoritate solius episcopi: si tamen Ecclesia illa inferior habet collegium, requiritur etiam consensus collegii, arg. can. *Abbatibus*, 12. q. 4. et 2. can. *In venditionibus*, 17. q. 4. et Clem. 1. juncta Glossa, §. *Proprii. de Rebus Eccles. non alienand.*; Abbas, cap. 1. n. 5. *De his quæ fiunt a prælati, etc.*; Covarruvias, l. II. *Variar. resolut.* cap. XVII. n. 1. Garcias, loc. cit. allegans plures alios.

30. *Requiritur etiam vocatio rectoris aut (si beneficium vacat), constituti defensoris Ecclesiæ.* — Requiritur ulterius ad præfatam dismembrationem beneficii prævia vocatio rectoris, aut (si beneficium vacat) constituti defensoris Ecclesiæ, seu beneficii illius: nam rectoris Ecclesiæ vocatio omnino est necessaria, arg.

c. *Ad audientiam* 3. *de Eccles. ædificand.* idque propter magnum præjudicium, quod eidem per dismembrationem, atque diminutionem reddituum, inferri posset. Si tamen rector vocatus noluerit consentire, poterit episcopus (si justa causa subsit) eo etiam invito procedere ad talem dismembrationem. Barbosa, d. allegat. 67. n. 17, 18, et 20. post Lotterium ubi supra. n. 5. et seqq. et alii. Concordant dicenda inferius n. 78. et 80.

31. *Beneficia curata non possunt dismembrari, ut eorum fructus simplici beneficio applicentur.* — His addendum, quod ordinarius non possit dismembrare beneficia curata, ut eorum fructus simplici Beneficio applicentur. Siquidem concilium Tridentinum, ses. 23, cap. XVI. *de Reform.* expresse statuit, ut beneficia, quæ curam animarum retinent, « deinceps in simplex beneficium, etiam assignata vicario perpetuo congrua portione, non convertantur: non obstantibus quibuscunque gratiis, quæ suum plenarium effectum non sunt consecutæ. » Quo decreto non solum prohibita est unio totius parochialis Ecclesiæ cum simplici, sed etiam unio alicujus partis fructuum ad eam spectantium: prout sæpius censuisse sacram congregationem concilii, refert Garcias, cit. part. XII. cap. II. n. 88. adducens in terminis tales declarationes ejusdem. Harum prima sic sonat: « Parochiales ecclesiæ in simplex beneficium converti non possunt, quod intelligendum est etiam in aliqua parte fructuum ipsius parochialis. » Secunda: « Nec ordinarius dismembrare potest beneficia curata, ac unire beneficiis simplicibus. » Quarta: « Non poterit ordinarius separare ab ecclesiis parochialibus beneficia simplicia, sive oratoria, si illis unita essent, etiamsi illis separatim parochiales non egeant. » Nec immerito: nam in toto, partem non est dubium contineri, justa reg. 80. jur. in 6. ergo prohibita unione totius beneficii curati cum simplici, etiam unio partis reddituum ejus sic prohibita intelligitur.

32. *Suppressio beneficii, quid? Est prohibita.* — Quæritur III. Quid sit suppressio beneficii, et quomodo illicita? Resp. I. Suppressio est totalis extinctio beneficii, Et hæc similiter sine causa fieri nequit, arg. c. *Ex parte* 12. *de Constitut.* ubi dicitur, quod non possint canonici sine causa restringere numerum canonicatum, seu præbendarum; cum non debeat divini Numinis cultus minui, sed potius augmentari.

33. *Ex gravi tamen causa potest fieri. Canonicatus ob tenuitatem reddituum, quando possint supprimi?* — Resp. II. Nihilominus ex gravi causa, puta, ob tenuitatem ac insufficientiam reddituum et servatis solemnitatibus a jure requisitis, potest etiam fieri suppressio beneficii. Ita Glossa in c. *Cum accessissent*, §. *Confirmatum de Constitut.* ubi probat posse canonicos, etiam sine licentia domini Papæ, ex causa suppressione præbendam, ac minuire numerum canonicorum. Id ipsum expressius de facto habetur decisum in concilio Tridentino, Sess. 24. cap. XV. *de Reform.* ibi: « In Ecclesiis cathedralibus, et collegiatis insignibus, ubi frequentes, adeoque tenues sunt præbendæ cum distributionibus quotidianis, ut sustinendo decenti canonicorum gradui pro loci et personarum qualitate non sufficiant: liceat episcopis cum consensu capituli, vel aliquot simplicia beneficia, non tamen regularia, iis unire: vel, si hac ratione provideri non possit aliquibus ex iis suppressis cum Patronorum consensu, si de jure patronatus laicorum sint, quarum fructus et proventus quotidianis applicentur, eas ad pauciorum numerum reducere: ita tamen ut tot supersint, quæ div. do. cultui celebrando, ac dignitati Ecclesiæ commode valeant respondere: non obstantibus, » etc. Hactenus concilium.

34. *Potest canonicatus supprimi duntaxat per episcopum; non per ejus vicarium, vel capitulum Sede vacante.* — Circa quem textum notant doctores, ac signanter Barbosa, tract. *de Canonicis*, cap. III. n. 21. et Garcias, part. XII. *de Benefic.* cap. II. 75. et seqq. allegans multiplicem declarationem sacre congregationis; cum concilium Tridentinum loc. cit. non utatur verbo *Ordinarius*, quod latius patet (comprehendit enim etiam capitulum Sede vacante, et vicarium generalem episcopi, et alios prælatos jurisdictionem quasi episcopalem habentes) sed solum dicat, « Liceat episcopis, » etc. dictam facultatem non convenire aliis, nisi solis episcopis: adeo, ut neque vicarius episcopi, neque capitulum Sede vacante, neque abbates etiam exempti, ac jurisdictionem quasi episcopalem habentes, possint talem suppressionem præbendarum facere; sed istud vi præfati concilii competat solummodo episcopis cum consensu capituli sui. Notanter tamen dicitur, « talem suppressionem præbendarum, » etc. Nam quod attinet unionem simplicium beneficiorum cum præbendis tenuibus, eam quidem nequit

facere capitulum Sede vacante vi memorati concilii Tridentini, ob rationem proxime dictam: bene tamen aliunde, seu ex vi juris communis, juxta dicenda n. 64. Neque enim istud fieri posse, negat concilium loc. cit. sed solum ibi non concedit, nisi episcopo; ac in simili notat Garcias, d. cap. II. n. 81.

35. *Dignitas ob tenuitatem reddituum nequit supprimi absque auctoritate Sedis apostolicæ.* — Notat etiam Fagnanus in c. *Cum accessissent*, n. 6. et 7. *de Constitut.* quandoquidem concilium Tridentinum loc. cit. tantum faciat mentionem de suppressione cujuscumque præbendæ, seu canonicatus, casus autem suppressionis dignitatis sit omissus: quod idcirco ob tenuitatem reddituum non possit supprimi dignitas Ecclesiæ cathedralis, vel collegiæ insignis, absque speciali Sedis apostolicæ auctoritate, seu licentia. Nam salva circa hoc manet dispositio juris communis, de qua fit mentio cit. c. *Cum accessissent. de Constitut.* ubi suppressio dignitatis primiceriatus valere dicitur ex eo, quia fuit: « Auctoritate Sedis apostolicæ confirmata. » Et ita etiam sentit Glossa, ibid. §. *Confirmatum.* atque a sacra congregatione concilii decisum fuisse, refert Fagnanus cit. n. 7. (ADNOTATIO XVI.)

§ III.

DE UNIONE BENEFICIORUM, ET CONDITIONIBUS AD EAM REQUISITIS.

36. *Unio beneficiorum, quid? — Quæritur I. Quid, et quotuplex sit unio beneficiorum, quibusque modis fiat?* Resp. I. Unio beneficiorum est quædam suppressionis species: atque communiter definitur solet, quod sit beneficiorum ab episcopo, vel alio legitimo superiore facta annexio. Et hæc definitio facile patebit ex dicendis.

37 et 38. *Alia est perpetua et alia temporalis: et quæ?* — Resp. II. Unio beneficiorum est duplex, alia perpetua, alia temporalis. Ita Alfons. Hojeda, *Tractatum*, tom. XV. tract. *de Beneficior. incompatibilit.* part. II. cap. III. n. 1; Rebuffus, in *Praxi benefic.* tit. *de Unionib. benefic.* n. 7; Garcias, part. XII. *de benefic.* cap. II. n. 9. et alii. Et quidem « Unio beneficiorum perpetua est, » quando exprimitur, ut perpetuo duret: ut c. *Exposuisti* 33. *de Præbend.* ibi: « De capellis in perpetuum annectendis. » Item unio censeatur perpetua, quæ fit ad perpetuam rei memoriam: hoc enim idem importat, ac ly,